

Για την Κέιλιν και τον Μακένα

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θέλω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου στους πολλούς ανθρώπους που συνεισέφεραν με κάποιο τρόπο σε αυτό το βιβλίο. Πρώτα και κύρια, θέλω να ευχαριστήσω τα πολλά άτομα από όλο τον κόσμο, και από όλες τις θρησκείες, που καλλιεργούν και κρατούν ζωντανή την ιδέα μιας αυθεντικής πνευματικής συνειδητότητας. Η ήρεμη ψυχική σας δύναμη κυριολεκτικά σώζει την κατάσταση.

Επίσης, θέλω να αναφερθώ ειδικά στον Λάρι Ντόσει, για το βιβλίο του *The Power of Premonitions (Η Δύναμη των Προαισθημάτων)*. Με κάποιο τρόπο, καταφέρνει πάντα να γράψει ένα έργο-ορόσημο ακριβώς όταν έχει έρθει η ώρα να γίνει ένα νέο βήμα προς τα εμπρός στην ανθρώπινη αντίληψη. Ευχαριστώ το δρα Ράσελ Μπλέιλοκ, που ηγείται της μάχης ενάντια στη χρήση επικίνδυνων χημικών πρόσθετων στις τροφές μας. Και τον Μάικλ Μέρφι, ο οποίος στηρίζει όσους προσπαθούν να γεφυρώσουν το μεγάλο χάσμα που προκλήθηκε κατά την εποχή μας πρώτα από τον Ψυχρό Πόλεμο και τώρα από τη Θρησκευτική και Πολιτισμική Μισαλλοδοξία – ένα χάσμα που εντείνει το αίσθημα της χωριστικότητας ανάμεσα στους ανθρώπους. Επίσης, θα ήθελα να αναγνωρίσω το έργο του Καρλ Γιόχαν Κάλεμαν και του Τζον Μέιτσορ Τζένκινς σχετικά με το Ημερολόγιο των Μάγια. Και τις ειλικρινείς ευχαριστίες μου στον Φιλ Κουζινό για τη λαμπρή ανάλυση της συγκριτικής θρησκευτικής σκέψης.

Περνώντας σε πιο κοντινά πρόσωπα, θέλω να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τον Λάρι Κίρσπαουμ και τον εκδότη

μου, τον Τζέιμι Ράαμπ, που συνέλαβαν το όραμα και βοήθησαν στη διαμόρφωση των ιδεών του· τα πολλά άτομα της Grand Central Publishing που βοηθούν να μετατραπεί ένα χειρόγραφο σε βιβλίο· την Κέλι Λίβιτ, που, με το καλλιτεχνικό της αισθητήριο, ξέρει πάντα να διακρίνει τι θα έχει απήχηση και τι θα βοηθήσει στην κατανόηση· τον Άλμπερτ Κλείτον Γκόλντεν, για τον κοσμολογικό συγχρονισμό του· και τον Λάρι Μίλερ, του οποίου οι συζητήσεις κινητοποιούν τη σκέψη μου. Επίσης, ευχαριστώ τον Στιβ Μαράμπολι – η κοινότητά του Better Today (Καλύτερο Σήμερα) είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα της αναδυόμενης Δωδέκατης Επίγνωσης.

Πάνω απ' όλα, θέλω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη και την αγάπη μου στη γυναίκα μου, τη Σαλ, της οποίας η συμπαράσταση και η βαθιά ενόραση έχουν θρέψει το πνεύμα μου στην πορεία της ζωής μου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ.....	15
Η ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ.....	39
Η ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΙΣΗ.....	71
Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ.....	100
Η ΘΕΪΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ.....	125
Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ.....	146
Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ.....	174
Η ΠΡΟΘΕΣΗ ΣΥΝΕΝΩΣΗΣ.....	195
ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΝΩΤΕΡΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ.....	220
Η ΓΝΩΣΗ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ.....	245
Η ΕΞΥΨΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΡΡΟΗ.....	271
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ.....	293
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	311

*Σε μια εποχή καθολικής παραπλάνησης, το να λες την αλήθεια
είναι μια επαναστατική πράξη.*

— ΤΖΟΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ

Μπήκα στον αυτοκινητόδρομο ταχείας κυκλοφορίας κι έβαλα τον αυτόματο έλεγχο ταχύτητας, προσπαθώντας να ηρεμήσω λίγο. Είχα ακόμα πολύ χρόνο μέχρι το ραντεβού μου με τον Ουίλ στο αεροδρόμιο, έτσι ανάγκασα τον εαυτό μου να χαλαρώσει και να απολαύσει τη φθινοπωρινή λιακάδα, τους κυματιστούς λόφους γύρω μου και τις κουρούνες που πετούσαν κατά μήκος του δρόμου.

Ήξερα ότι οι κουρούνες ήταν καλός οiwνός, παρόλο που πολεμούσα μαζί τους όλο το καλοκαίρι. Η παρουσία τους είναι ένδειξη μυστηρίου και μιας επικείμενης συνάντησης με το πεπρωμένο σου. Μάλιστα, μερικοί λένε ότι οι κουρούνες μπορούν να σε οδηγήσουν σε μια τέτοια σημαντική στιγμή αν τις ακολουθήσεις για αρκετό διάστημα.

Δυστυχώς, όμως, εμφανίζονται επίσης νωρίς το πρωί και σου τρώνε τις μικρές μπιζελιές στον κήπο – εκτός, βέβαια, αν κάνεις μια συμφωνία μαζί τους. Δεν φοβούνται ούτε τα σκιάχτρα ούτε τα δίκανα, αλλά αν τους δώσεις μια δική τους σειρά φυτά κοντά στο δάσος, συνήθως αφήνουν ήσυχα τα υπόλοιπα.

Εκείνη τη στιγμή, μια κουρούνα πέρασε πάνω από το αμάξι και βγήκε μπροστά μου. Μετά, έκανε στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών και κατευθύνθηκε πάλι προς το μέρος από το οποίο ερχόμουν. Προσπάθησα να την παρακολουθήσω στον καθρέφτη, αλλά το μόνο που είδα ήταν ένα μεγάλο σκούρο μπλε τζιπ γύρω στα εκατό μέτρα πιο πίσω.

Δεν έδωσα σημασία στο αυτοκίνητο και συνέχισα να κοιτάζω το τοπίο. Πήρα μια βαθιά ανάσα και μπήκα σε ένα νέο επίπεδο χαλάρωσης. Τίποτα δεν συγκρίνεται με ένα οδικό ταξίδι, σκέφτηκα. Αναρωτήθηκα πόσοι άνθρωποι, σε πόσα μέρη, βίωναν ακριβώς το ίδιο πράγμα την ίδια στιγμή – να αφήνουν πίσω τους το στρες ενός αβέβαιου κόσμου μόνο και μόνο για να δουν τι μπορεί να συμβεί.

Μόνο που εγώ είχα ένα σκοπό, αναζητούσα κάτι. Εδώ και μήνες, συναντούσα ανθρώπους τελείως άγνωστους που μιλούσαν για το ίδιο πράγμα: ότι είχε αρχίσει να κυκλοφορεί κρυφά και τμηματικά ένα παλιό ανώνυμο Έγγραφο. Υποτίθεται ότι προερχόταν από ένα συνασπισμό που αντιπροσώπευε όλες τις θρησκευτικές παραδόσεις του κόσμου και είχε διαδοθεί ήδη ευρύτατα, τουλάχιστον ανάμεσα σε εκείνους που ενδιαφέρονταν για τέτοια πράγματα. Όμως, κανείς δεν ήξερε λεπτομέρειες. Οι τελευταίες φήμες έλεγαν ότι η κυκλοφορία των νέων τμημάτων του είχε επισπευσθεί από ανάγκη.

Προσωπικά, έβρισκα αυτές τις φήμες ενδιαφέρουσες αλλά και λίγο αστείες. Η ιδέα ενός συνασπισμού των θρησκευτικών παραδόσεων δεν ήταν καινούρια βέβαια, αλλά ουσιαστικά είχε αποδειχθεί ανέφικτη στην πραγματικότητα. Οι διαφορές πεποιθήσεων ήταν απλούστατα πολύ μεγάλες για να μπορούν να συγκεραστούν. Και, τελικά, κάθε παράδοση ήθελε να υπερισχύσει των άλλων.

Έτσι, ήμουν έτοιμος να απορρίψω αυτές τις φήμες, όταν συνέβη κάτι άλλο. Πήρα ένα φαξ από τον Ουίλ. Μου έστειλε δύο μεταφρασμένες σελίδες από αυτό το παλιό Έγγραφο. Στο περιθώριο της πρώτης σελίδας υπήρχε μια σημείωση με τον γραφικό χαρακτήρα του Ουίλ, που έλεγε: «Αυτό έχει και εβραϊκή και αραβική προέλευση».

Διαβάζοντας το φαξ, είδα ότι ήταν μια ανάλυση της σύγχρονης εποχής, που ανακοίνωνε ότι κάτι σημαντικό θα συμβεί στη δεύτερη δεκαετία του εικοστού πρώτου αιώνα. Έκανα μια γκριμάτσα βλέποντας την ημερομηνία, καθώς σκέφτηκα ότι μπορεί να είναι ακόμα μια προφητεία για το τέλος του κόσμου, μια από τις πάμπολλες προβλέψεις καταστροφών που στηρίζονται σε παρερμηνείες όλων των παλιών πηγών, από το Ημερολόγιο των Μάγια μέχρι τον Νοστράδαμο και την Αποκάλυψη, και διατυμπανίζουν προς όλες τις κατευθύνσεις: «Δεν το ξέρεις; Ο κόσμος θα καταστραφεί το 2012!»

Επί χρόνια τώρα, τα μέσα ενημέρωσης προωθούσαν σενάρια των λεγόμενων «εσχάτων καιρών» και οι άνθρωποι, αν και ανησυχούσαν, ταυτόχρονα έδειχναν μεγάλο ενδιαφέρον. Το μεγάλο ερώτημα ήταν «Γιατί;». Τι μπορεί να προκαλούσε αυτό το ενδιαφέρον μας για το τέλος του κόσμου; Μήπως οφειλόταν απλώς στην έξαιψη που νιώθουμε επειδή ζούμε ακριβώς στην περίοδο που τελειώνει το Ημερολόγιο των Μάγια; Ή ήταν κάτι άλλο; Μπορεί αυτό το ενδιαφέρον μας για το τέλος του κόσμου να αποκαλύπτει μια λανθάνουσα διαίσθηση που γίνεται όλο και πιο έντονη, μια διαίσθηση ότι πρόκειται να γεννηθεί κάτι καλύτερο.

Όσο περισσότερο διάβαζα το φαξ του Ουίλ τόσο πιο πολύ οι σελίδες του άρχιζαν να ασκούν μια μυστηριώδη έλξη. Το ύφος ήταν αισιόδοξο και αμυδρά οικείο κατά

κάποιο τρόπο και ο αυθεντικός τόνος τους επιβεβαιώθηκε όταν είδα μια δεύτερη σημείωση του Ουίλ στην τελευταία σελίδα. «Αυτό το πήρα από ένα φίλο», είχε γράψει. «Είναι πραγματικό».

Κοίταξα τώρα τις σελίδες του φαξ, τις οποίες είχα αφήσει στο κάθισμα δίπλα μου, και είδα το φως του απογευματινού ήλιου να παιχνιδίζει πάνω τους. Το σχόλιο του Ουίλ σήμαινε ότι, κατά τη γνώμη του τουλάχιστον, το πρωτότυπο είχε γερά θεμέλια και κατά πάσα πιθανότητα διεύρυνε το μήνυμα της πηγής που ήταν πάντα το μεγάλο ενδιαφέρον του: της παλιάς Ουράνιας Προφητείας που είχε ανακαλυφθεί στο Περού.

Αυτή η σκέψη προκάλεσε μια πλημμύρα από αναμνήσεις. Θυμήθηκα πόσο γρήγορα είχε κυκλοφορήσει σε όλο τον πλανήτη το νέο για τις πρώτες Εννιά Επιγνώσεις. Γιατί; Επειδή είχαν νόημα μέσα σε έναν πολύ ρηχό και υλιστικό κόσμο. Το μήνυμα αυτής της Προφητείας ήταν σαφές. Η πνευματικότητα είναι κάτι παραπάνω από την αφηρημένη πίστη σε κάποια θεότητα. Συνεπάγεται την ανακάλυψη μιας άλλης, εντελώς διαφορετικής διάστασης της ζωής, η οποία λειτουργεί με καθαρά πνευματικό τρόπο.

Από τη στιγμή που θα κάνει κάποιος αυτή την ανακάλυψη, συνειδητοποιεί ότι το Σύμπαν είναι γεμάτο από κάθε είδους τυχαίες συναντήσεις, διαισθήσεις και μυστηριώδεις συμπτώσεις, οι οποίες μας υποδεικνύουν έναν ανώτερο σκοπό που κρύβεται πίσω από τη ζωή μας αλλά και πίσω από την ανθρώπινη ιστορία. Έτσι, το μοναδικό ερώτημα για τον αναζητητή που αφυπνίζεται και αρχίζει να αντιλαμβάνεται αυτή την πραγματικότητα είναι πώς λειτουργεί αυτός ο μυστηριώδης κόσμος και πώς μπορεί κανείς να συνδεθεί με τα μυστικά του.

Ήξερα ότι εκείνη την εποχή είχε αναδυθεί στην ανθρώπινη συνειδητότητα κάτι νέο, που είχε οδηγήσει άμεσα σε άλλες δύο Επιγνώσεις: τη Δέκατη και την Ενδέκατη. Η Δέκατη εισχωρούσε στα μυστήρια της μεταθανάτιας ζωής και περιέγραφε μια μακροχρόνια εστίαση στον Παράδεισο και τους κατοίκους του, διαλύοντας παράλληλα την πανάρχαια τάση απώθησης του θέματος του θανάτου και των όσων συμβαίνουν ύστερα από αυτόν. Αφού απομακρύνθηκε αυτό το εμπόδιο, μπορούσε να αρχίσει μια πλήρης διερεύνηση της πνευματικής σφαίρας.

Γρήγορα ακολούθησε η επόμενη Επίγνωση, η Ενδέκατη, προϊόν μιας συλλογικής γνώσης ότι βρισκόμαστε όλοι εδώ για να συμμετάσχουμε σε έναν ευρύτερο, αν και απροσδιόριστο ακόμη, σκοπό, σε ένα Σχέδιο κάποιου είδους. Στηριζόταν στην ανακάλυψη του τρόπου με τον οποίο μπορούμε να εκδηλώσουμε τα βαθύτερα όνειρά μας και να εξυψώσουμε τον κόσμο στην ιδανική μορφή του. Στα χρόνια που ακολούθησαν, αυτή η διαίσθηση οδήγησε σε μια σειρά από θεωρίες, όπως Το Μυστικό, η Δύναμη της Προσευχής και ο Νόμος της Έλξης, θεωρίες που φαινόταν σωστές αλλά όχι απόλυτα ολοκληρωμένες.

Αυτές οι θεωρίες μάς έφεραν στην πρόσφατη εποχή και άντεξαν μέχρι που γκρεμίστηκε ξαφνικά η υλική βάση της κοινωνίας μετά την παγκόσμια οικονομική κρίση. Τότε αρχίσαμε να αντιμετωπίζουμε πιο άμεσα προβλήματα, όπως το να επιβιώσουμε οικονομικά και να μην αφήσουμε τους προφήτες της καταστροφής να μας οδηγήσουν πολύ βαθιά μέσα στο φόβο. Ήμαστε ακόμη σε επαγρύπνηση και θέλαμε περισσότερες πνευματικές απαντήσεις, αλλά αυτές οι απαντήσεις έπρεπε να είναι και πρακτικές. Έπρεπε να λειτουργούν στον πραγματικό κόσμο, όσο μυστηριώδης και αν αποδεικνυόταν τελικά.

Αισθάνθηκα ένα χαμόγελο να απλώνεται αυθόρμητα στο πρόσωπό μου... Ήταν πολύ ενδιαφέρον που ο Ουίλ είχε βρει αυτά τα κείμενα τώρα. Είχε προβλέψει εδώ και καιρό ότι θα εμφανιστεί και μια νέα επίγνωση, η Δωδέκατη, η οποία θα ήταν μια τελευταία αποκάλυψη για την ανθρωπότητα, συνεχίζοντας από το σημείο όπου είχε σταματήσει η Ενδέκατη. Αναρωτήθηκα αν η Δωδέκατη θα μας έδειχνε τελικά πώς να «βιώνουμε» αυτή την πνευματική γνώση σε ένα ανώτερο επίπεδο και αν αυτή η αλλαγή θα άρχιζε να μας οδηγεί σε αυτό τον νέο, πιο ιδανικό κόσμο που διαισθανόμαστε ότι έρχεται.

Ήξερα ότι έπρεπε να περιμένουμε για να δούμε πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα. Ο Ουίλ μου είχε πει μόνο ότι έπρεπε να συναντηθούμε στο αεροδρόμιο και ότι από εκεί θα ταξιδεύαμε στο Κάιρο, αν όλα πήγαιναν καλά. Αν όλα πήγαιναν καλά; Τι εννοούσε μ' αυτό;

Ένα ελάφι που εμφανίστηκε ξαφνικά στο δρόμο, διέκοψε τις σκέψεις μου. Πάτησα μαλακά το φρένο κόβοντας ταχύτητα. Το ελάφι διέσχισε τρέχοντας και τις έξι λωρίδες του δρόμου και πήδησε πάνω από το φράχτη στην άλλη μεριά. Τα ελάφια είναι επίσης καλός οiwνός, σύμβολο προσοχής και επαγρύπνησης.

Καθώς κοίταξα τους λόφους τότε, με τα φθινοπωρινά τους χρώματα να λούζονται από το χρυσό φως της δύσης, συνειδητοποίησα ότι αυτό ακριβώς ένιωθα: μεγαλύτερη επαγρύπνηση και ζωντάνια. Όλες αυτές οι σκέψεις είχαν αυξήσει την ενέργειά μου και με είχαν ανυψώσει σε ένα ενεργειακό

επίπεδο στο οποίο έδινα προσοχή σε κάθε λεπτομέρεια – στο ηλιοβασιλέμα, στο τοπίο γύρω μου, στις σκέψεις που εξελίσσονταν στο νου μου–, λες και όλα ξαφνικά είχαν γίνει πιο σημαντικά κατά κάποιο τρόπο.

Άλλο ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε αυθόρμητα στο πρόσωπό μου. Είχα βιώσει αυτή την κατάσταση συνειδητότητας πολλές φορές στο παρελθόν, αλλά κάθε φορά που συνέβαινε, με αιφνιδίαζε εντελώς – από μια άποψη, με αιφνιδίαζε η ξαφνική εμφάνισή της και, από μια άλλη, απορούσα γιατί την είχα χάσει αρχικά, αφού φαινόταν τόσο σωστή και φυσική.

Υπήρχαν πολλές ονομασίες γι' αυτή την εμπειρία – Ζώνη, Ανώτερη Αντίληψη και, εκείνη που προτιμούσα περισσότερο, Συγχρονιστική Ροή. Όλες αυτές οι ονομασίες προσπαθούσαν να αποδώσουν το κύριο χαρακτηριστικό της: μια ξαφνική εξύψωση της εμπειρίας μας, με την οποία υπερβαίνουμε το συνηθισμένο και βρίσκουμε ένα ανώτερο νόημα στη ροή των γεγονότων. Αυτή η συγχρονιστική αντίληψη των πραγμάτων μάς επιτρέπει να «επιστρέψουμε στο κέντρο μας» με κάποιο τρόπο και να αισθανθούμε ότι συμβαίνει κάτι πέρα από αυτό που θα μπορούσαμε να περιμένουμε με βάση την τύχη και μόνο – λες και ξετυλίγεται ένα ανώτερο «πεπρωμένο».

Ξαφνικά, μου τράβηξε την προσοχή ένα κτίριο στα δεξιά μου. Ήταν ένα μικρό μπαρ, που λεγόταν «Πιαμπ» και σέρβιρε φαγητό. Ο Ουίλ μου είχε πει πριν από χρόνια ότι είχε καλή κουζίνα και σπιτικές πίτες. Είχα περάσει από εκεί πολλές φορές, αλλά δεν είχα σταματήσει ποτέ. Τώρα έχω πολύ χρόνο στη διάθεσή μου, σκέφτηκα. Γιατί να μη φάω κάτι εδώ, ώστε να αποφύγω τα φαγητά του αεροδρομίου; Έστριψα και βγήκα από τον αυτοκινητόδρομο. Το τζιπ πίσω μου έστριψε κι αυτό.

Πάρκαρα κάτω από μια γιγάντια βελανιδιά μέσα στο λυκόφως και μπήκα μέσα. Ήταν γεμάτο κόσμος. Ζευγάρια μιλούσαν στο μπαρ και οικογένειες με παιδιά έτρωγαν σε έξι-εφτά τραπέζια στη μέση της αίθουσας. Το βλέμμα μου πήγε αμέσως σε δύο γυναίκες που κάθονταν στο βάθος, σε ένα τραπέζι στον τοίχο. Ήταν σκυμμένες η μια κοντά στην άλλη και μιλούσαν έντονα. Καθώς κατευθυνόμουν προς τα εκεί, πρόσεξα ένα άδειο μικρό τραπέζι δίπλα τους.

Όταν κάθισα, η νεότερη από τις δύο γυναίκες με κοίταξε για μια στιγμή και μετά στράφηκε ξανά προς τη φίλη της.

«Η Πρώτη Ενοποίηση», είπε, «λέει ότι υπάρχει ένας τρόπος για να διατηρήσουμε τη Συγχρονικότητα. Όμως, δεν έχω όλο το Έγγραφο. Κάπου υπάρχουν κι άλλα μέρη του κειμένου. Πρέπει να τα βρω».

Η ενέργειά μου εξυψώθηκε πάλι. Μιλούσε για το ίδιο Έγγραφο; Η γυναίκα φορούσε τζιν και άνετα παπούτσια πεζοπορίας και είχε τυλιγμένο ένα πολύχρωμο φουλάρι στο λαιμό της. Καθώς μιλούσε, έσπρωχνε συνέχεια τα ξανθά μαλλιά της πίσω από τα αυτιά. Μου μύρισε αμυδρά ένα άρωμα σαν τριαντάφυλλο.

Καθώς την κοίταζα, αισθάνθηκα μια παράξενη έλξη που με σόκαρε. Η γυναίκα γύρισε ενστικτωδώς, με έπιασε να την κοιτάζω και με κοίταξε κι αυτή βαθιά στα μάτια. Γύρισα αμέσως αλλού. Όταν ξανακοίταξα, είδα έναν κοντό, γεροδεμένο άντρα να πλησιάζει στο τραπέζι της. Η παρουσία του ξάφνιασε τις γυναίκες και χαιρετήθηκαν με αγκαλιές και χαμόγελα. Η γυναίκα με το φουλάρι του έδωσε μερικές δακτυλογραφημένες σελίδες κι αυτός τις διάβασε σιωπηλά. Προσπονήθηκα ότι κοίταζα το μενού καθώς περίμενα, νιώθοντας όλο και πιο έντονα ότι συνέβαινε κάτι σημαντικό.

«Γιατί πας στην Αριζόνα;» ρώτησε ο άντρας.

«Γιατί μου έρχεται στο νου ξανά και ξανά», του απάντησε η γυναίκα. «Πρέπει να ακολουθήσω το κάλεσμα».

Άκουγα συγκεντρωμένος. Όλα τα άτομα στο τραπέζι έμοιαζαν να βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο ροής με εμένα.

«Πρέπει να καταλάβω γιατί επικοινωνήσε μαζί μου η μητέρα μου», συνέχισε η γυναίκα. «Και θα το καταλάβω από αυτά τα κείμενα. Είμαι σίγουρη γι' αυτό».

«Οπότε φεύγεις αμέσως;» ρώτησε ο άντρας.

«Ναι, απόψε», του απάντησε.

«Απλώς ακολούθησε τη διαίσθησή σου», είπε ο άντρας. «Φαίνεται ότι είσαι σε συγχρονιστική ροή. Αλλά πρόσεχε. Ποιος ξέρει ποιοι άλλοι μπορεί να αναζητούν αυτές τις πληροφορίες;»

Δεν άντεξα άλλο. Ήμουν έτοιμος να τους πω κάτι, όταν ένας μεγάλος μωμος, μυώδης άντρας στο τραπέζι δίπλα μου μουρμούρισε: «Τι βλακείες!»

«Τ... Τι;» τραύλισα.

Έδειξε με ένα νεύμα τις γυναίκες και ψιθύρισε: «Αυτά που λένε. Είναι όλα μπουρδες!»

Για μια στιγμή δεν ήξερα τι να πω. Ήταν ψηλός, γύρω στα σαράντα πέντε, με ανακατεμένα καστανά μαλλιά, και είχε γείρει προς το μέρος μου συνοφρωμένος.

Κούνησε το κεφάλι του. «Αυτή η μαγική σκέψη θα καταστρέψει τον πολιτισμό μας».

Ωραία, σκέφτηκα, ένας σκεπτικιστής. Δεν είχα χρόνο για τέτοια τώρα.

Ο άντρας διάβασε το πρόσωπό μου. «Τι; Συμφωνείς μαζί τους;»

Απλώς γύρισα αλλού, προσπαθώντας να ακούσω τι έλεγε η γυναίκα, αλλά αυτός τράβηξε την καρέκλα του πιο κοντά.

«Η διαίσθηση είναι ένας μύθος!» είπε κατηγορηματικά. «Έχει αποδειχθεί πολλές φορές ότι δεν υπάρχει. Οι σκέψεις είναι απλώς αποτέλεσμα της ενεργοποίησης των εγκεφαλικών νευρώνων και αντικατοπτρίζουν αυτά που νομίζουμε ότι ξέρουμε για το περιβάλλον μας. Και οι βλακειές του Γιουνγκ περί Συγχρονικότητας είναι απλώς η τάση μας να βλέπουμε αυτό που θέλουμε στα τυχαία γεγονότα του κόσμου. Ξέρω τι λέω, είμαι επιστήμονας».

Χαμογέλασε αμυδρά, μάλλον από ικανοποίηση επειδή γνώριζε την προέλευση της θεωρίας της Συγχρονικότητας. Εγώ, από την άλλη μεριά, είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι όλο και πιο πολύ.

«Κοίτα», είπα, «θα προτιμούσα να μην το συζητήσω».

Γύρισα για να ακούσω πάλι, αλλά ήταν πολύ αργά. Η γυναίκα και οι φίλοι της είχαν σηκωθεί και πήγαιναν προς την πόρτα. Ο σκεπτικιστής χαμογέλασε αυτάρεσκα και μετά σηκώθηκε και βγήκε έξω κι αυτός. Σκέφτηκα να τους ακολουθήσω, αλλά δεν το έκανα, γιατί φοβήθηκα μήπως νομίσουν ότι είμαι κανένας τρελός που τους παρακολουθεί. Κάθισα πάλι. Η στιγμή είχε χαθεί.

Έμεινα καθισμένος στη θέση μου, γνωρίζοντας ότι η ενέργεια που είχα νιώσει στο αυτοκίνητο είχε εξαφανιστεί εντελώς. Τώρα αισθανόμουν πεσμένος, χωρίς καμία έμπνευση. Μάλιστα, έφτασα στο σημείο να αναρωτηθώ, αν και φευγαλέα, μήπως ο σκεπτικιστής είχε δίκιο, αλλά έδωξα αμέσως αυτή τη σκέψη. Είχαν συμβεί πάρα πολλά στη ζωή μου για να πιστέψω κάτι τέτοιο. Το πιθανότερο ήταν ότι αυτά που πίστευα πως είχαν συμβεί, όντως είχαν συμβεί. Πάνω

που θα ανακάλυπτα περισσότερα για το Έγγραφο, βρέθηκα αντιμέτωπος με τη μάστιγα της ζωής μου: ένα σκεπτικιστή που ήθελε να καταρρίψει οτιδήποτε πνευματικό.

Μπορεί να συνέχιζα αυτές τις αποκαρδιωτικές σκέψεις, αν δεν πρόσεχα ξαφνικά κάποιον που με κοίταζε από τη γωνία της αίθουσας κοντά στην πόρτα. Φορούσε καφέ δερμάτινο μπουφάν και είχε κοντά μαλλιά. Από την τσέπη του πουκαμίσου του κρεμόταν ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου. Όταν συναντήθηκαν τα βλέμματά μας, κρύφτηκε πίσω από μια παρέα που ήταν μαζεμένη μπροστά στο μπαρ.

Κοίταξα προσεκτικά γύρω μου στην αίθουσα και έπιασα άλλα δύο άτομα να με κοιτάζουν. Ήταν όλοι ντυμένοι με σπορ ρούχα, αλλά είχαν το ίδιο βαρύ επίμονο βλέμμα. Κι αυτοί έστρεψαν αλλού το βλέμμα τους όταν τους κοίταξα.

Ωραία, σκέφτηκα. Αυτοί είναι επαγγελματίες πράκτορες κάποιου είδους. Σηκώθηκα και πήγα προς την τουαλέτα. Κανείς τους δεν αντέδρασε. Προσπέρασα την τουαλέτα στον μικρό διάδρομο και βρήκα αυτό που ήλπιζα, μια πίσω πόρτα. Βγήκα στο μισοσκότεινο πάρκιγκ. Δεν φαινόταν κανείς, αλλά καθώς πλησίαζα στο αυτοκίνητό μου, είδα κάποιον να σκύβει για να κρυφτεί πίσω από ένα φορτηγό. Όταν άρχισα να περπατώ πάλι, ο άγνωστος άρχισε να περπατά κι αυτός κι έστριψε για να μου κόψει το δρόμο.

Σταμάτησα, σταμάτησε κι αυτός και τότε η σιλουέτα του μου φάνηκε γνωστή. Ήταν ο Ουίλ! Όταν τον πλησίασα, με τράβηξε κάτω και, σκυμμένοι καθώς ήμαστε και οι δύο, γύρισε και κοίταξε προς το μπαρ.

«Τι κάνεις εδώ, φίλε μου;» ρώτησε με τον συνηθισμένο μισοεύθυμο τόνο του.

«Δεν ξέρω», απάντησα. «Είδα κάμποσα άτομα να με παρακολουθούν μέσα. Εσύ τι κάνεις εδώ, Ουίλ;»

Πρόσεξα για πρώτη φορά ότι είχε περασμένο στην πλάτη του ένα μεγάλο σακίδιο.

Έδειξε με ένα νεύμα το αμάξι μου. «Θα σου πω αργότερα. Αυτό το Κρουζερ είναι δικό σου, έτσι δεν είναι; Πάμε να φύγουμε από δω. Θα οδηγήσω εγώ».

Καθώς μπαίναμε στο αμάξι, κοίταξα στο βάθος του πάρκιγκ και είδα εκεί τη γυναίκα με το φουλάρι μαζί με μερικούς άλλους. Σοκαρίστηκα βλέποντας ότι ανάμεσά τους ήταν και ο σκεπτικιστής.

Ήθελα να συνεχίσω να τους παρακολουθώ, αλλά πίσω τους είδα κάτι που με ξάφνιασε ακόμα περισσότερο. Το μπλε τζιπ που είχα προσέξει νωρίτερα στο δρόμο πίσω μου, ήταν παρκαρισμένο καμιά τριανταριά μέτρα πιο κάτω, κοντά στον πίσω φράχτη. Ακόμα και από αυτή την απόσταση, διέκρινα δύο άντρες στα μπροστινά καθίσματα.

Έκανα μια γκριμάτσα. Έπρεπε να το φανταστώ.

Ενώ εγώ συνέχιζα να κοιτάζω πίσω μας, ο Ουίλ οδήγησε το αμάξι στον αυτοκινητόδρομο κι έστριψε δεξιά. Δεν είδα να μας ακολουθεί κανείς.

«Γιατί ήρθες εδώ, στο μπαρ;» τον ρώτησα πάλι.

«Είχα ένα προαίσθημα», μου απάντησε. «Δεν ήξερα πώς αλλιώς να σε βρω. Είδα κι εγώ διάφορους να με παρακολουθούν και δεν ήθελα να χρησιμοποιήσω κινητό. Ένας φίλος με πήγαινε με το αμάξι του στο αεροδρόμιο, θυμήθηκα αυτό το μέρος και σκέφτηκα ότι μπορεί να είχες σταματήσει εδώ. Όταν βρήκαμε το αμάξι σου, του είπα να με αφήσει».

Με κοίταξε καλύτερα. «Κι εσύ; Γιατί αποφάσισες να σταματήσεις εκεί;»

«Είδα το μπαρ από το δρόμο και θυμήθηκα ότι μου το είχες δείξει. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να φάω εκεί...»